

Dětské oddělení U Velryby
Knihovny města Hradce Králové

Čím vším prošly moje boty

Sborník vítězných prací
literární soutěže

K M H K
Knihovna města Hradce Králové

Sborník

literární texty

Čím vším prošly moje boty

literární a výtvarná soutěž

2023/2024

dětské oddělení U Velryby

Knihovna města Hradce Králové

Wonkova 1262/1a

Hradec Králové 500 02

náklad /3

Obsah

próza

Anežka Boukalová	8
Dan Čudejko	10
Eliška Johanová	12
Kristián Klimeš	17
Linda Martincová	19
Tereza Pachelová	23
Ludmila Pechová	27
Leona Prokopcová	29
Dita Radoňová	32
Svatopluk Řehák	37
Eliška Sedláčková	38
Štěpánka Šimonová	42
Eliška Šťastná	45
Matěj Tůma	47
Adéla Vinšová	50

poezie

Vojtěch Barák	54
Petr Böhm	55
Jakub Hatoň	57
Kristýna Hrnková	58
Ella Chaloupková	59
Karolína Špůrová	62
Martin Klejšmíd	64
Sofie Kvasničková	65
Filip Novotný	66
Petra Palánová	68
Svatopluk Řehák	69
Daniela Tkáčiková	70
Richard Toman	71

drama

Ella Anna Odehnalová	74
----------------------	----

Milí čtenáři,

držíte v rukou sborník již čtvrtého ročníku literární soutěže, kterou pořádalo dětské oddělení U Velryby Knihovny města Hradce Králové. Letošního ročníku se zúčastnilo dohromady 58 žáků, kteří své práce zaslali z nejrůznějších koutů republiky. Od Havířova, Vsetína, Zlína či Prostějova, přes okolí Hradce Králové, Bílou Třemešnou až po Železný Brod, Benešov či Prahu. Mladí autoři od 9 do 15 let mohli posílat svá díla na téma Čím vším prošly moje boty, a to buď jako prózu nebo poezii. Sešlo se nám mnoho rozličných a originálních příspěvků, ve kterých jsme mohli s botami putovat po zeměkouli i ve vesmíru nebo s nimi prožít celý jejich život. Odborná porota dostala do rukou 43 beletristických příspěvků a 16 básní. Hodnotil se nápad, styl a soudržnost textu.

Tímto bych chtěla poděkovat všem porotcům, kteří pečlivě pročetli všechny příspěvky a měli nelehký úkol ohodnotit a vybrat nejlepší práce, jejichž výběr právě teď držíte v rukou. Z každé kategorie, věkové i literární, je zastoupeno pět nejlépe bodově ohodnocených textů. Za finanční a hmotné dary bychom rádi poděkovali Knihovně města Hradce Králové a středisku Europe Direct HK. Největší dík ovšem patří všem mladým spisovatelům, kteří se rozhodli naší soutěže zúčastnit. Za dětské oddělení bych vám všem chtěla popřát mnoho spisovatelských úspěchů a nadšení.

Jitka Pokorná

próza

Čím vším prošly moje boty?

Když se zamyslím, tak od školky poslouchám otázky typu: *Netlačí tě boty? Chodí se ti v nich pohodlně? Máš je dobře uvázané?* Jsem ráda, že s mým věkem už poznám pohodlné boty od těch nepohodlných. Chci se v nich cítit dobře za každého počasí a mít je jako svůj nový módní doplněk. Víím, že zásadní první krok, který jsem udělala, byl v devíti měsících. Nepamatuji si přesně, které boty jsem měla na nohách, ale existují fotky, které mi pořídili rodiče. Jak šel čas, začala jsem navštěvovat školku a tam mě hodná paní učitelka naučila obuv pečlivě zavazovat. Vzpomínám si, jak jsem na mých teniskách dělala velká oka a můj starší bratr se mi smál. Nakonec jsem se je naučila šněrovat se zavřenýma očima.

V šesti letech mě rodiče zapsali na první stupeň základní školy. Měla jsem na sobě puntíkaté dlouhé růžové šaty a na nohách třpytivé střevíce. Asi to musel být velký den, protože taťka měl na sobě sako a košili a mamka krásné sváteční šaty. Věřím, že každý z nás slyšel od svých rodičů nebo prarodičů, že podle bot poznáš člověka. Boty dokážou skvěle vystihnout povahu člověka. Snažím se je mít tedy stále čisté a pečovat o ně.

Jaké boty si obouvám nejraději? Záleží na příležitosti a na počasí, když jdu do školy, nosím nejraději příjemné tenisky. V létě nosím na nohou sandále. V zimě si obouvám černé kozačky nebo nízké boty s kožíškem. Mám ploché nohy,

tak nejraději chodím bosa po naší zahradě. Má to výhodu i z praktického hlediska, nehledám stále boty. Je to úžasný pocit svobody. Dozvěděla jsem se i z internetu, že chůze naboso je velmi zdravá, a že zdravé nohy se rovná zdravé tělo. Když jsem s rodiči na dovolené u moře, vychutnávám si chodit naboso v teploučkém písku.

Tento rok jsem strávila v létě na skautském táboře v Jičíně. Můj úkol byl projít určenou trasu lesem do tábora bez bot. Chodila jsem po šiškách, jehličí a písku. Tento úkol jsem splnila a jsem na sebe pyšná. Obdržela jsem malou, ale významnou nášivku na svůj kroj.

Určitě jsou boty součástí každého šatníku. Záleží na každém z nás, jaké boty si obuje ke svému důležitému kroku.

Druhý život

Je to tu, zabalili mě do temné krabice a jedu někam kamionem. Co to je?! Celá krabice se houpe, asi mě někdo nese. Najednou otevře krabici mladý prodavač obchodu, prohlíží si mě a pokládá mezi další boty ve výloze pánské sekce. Rozkouvávám se a začínám se bavit se svými sousedy. „Jsi v obchodě, budou si tě tu prohlížet, zkoušet a když budeš mít štěstí, dostaneš se k novém majiteli“, popsala mi červená lakovaná bota. Na rozdíl ode mě je to krásná bota, ta tady určitě dlouho nebude. Já jsem jen obyčejná bílá bota.

Hned druhý den si mě zkouší tři lidé. Nic. Před zavíračkou však přichází mladík, který si bere na zkoušku mě i červenou botu. Ta je podle něj ale nepohodlná. Pak si nazouvá mě. Rozzářil se mu úsměv na tváři. Popadl mě a jde ke kase, kde kupuje i impregnaci. To si nechám líbit. Akorát je potřeba zadržet dech, jinak by se jeden udusil.

Druhý den ráno vyrážíme poprvé do terénu! Jdeme do školy a prší. Zřejmě je to velká zábava chodit kalužemi. No, jak pro koho. Jsem celá mokrá a špinavá. Hned první den!

Cestou ze školy už sice neprší, ale je stále vlhko. Doma mě uklízí do botníku, kde se seznamuji s ostatními botami. Paráda! Tolik nových kamarádů a tolik zážitků. Jedna bota vypráví o procházkách v New Yorku, druhá o túře ve Vysokých Tatrách. To se teda těším, co podnikne se mnou!

Plynuly týdny a měsíce, něco už jsem nachodila. Lesní cesty, hory a byla jsem dokonce i v hlavním městě! Pak se to stalo. V botníku se objevila nová bota a chlapec si mě bral čím dál méně. Uvědomila jsem si, jak je mi to líto a jak smutné musely být i ostatní boty, když jsem přišla já. Stala jsem se náhradní botou a ven chodím jen příležitostně.

Je to skoro rok, co jsem v novém domově, když slyším maminku chlapce, jak říká: „Arnošte, prober si botník a malé boty vytřídíme do kontejneru.“ To je můj konec. Cestou do kontejneru se v tašce snažím vrtět a vysmýknout ven, ale je nás tu víc a nejde to. Bum. Jsme tu. Kontejner. Je tu málo místa a spousta oblečení a bot. Každý den se vleče. V noci zima, ve dne šílené teplo. A ta nuda! Slyším někoho přicházet. Nějaký bezdomovec otevřel kontejner a kouká se dovnitř. Natahuje se pro mě a nazouvá si mě. Trochu to tlačí, ale nechává si mě! Jsem moc šťastná z nového zájemce. Chodí se mnou všude, nevyměňuje mě. Oblíbil si mě a já jeho. S jeho psy toho nachodíme hodně, ale já si nestěžuji. I přes tuhé zacházení jsem ráda, že jsem tam, kde jsem. V mém životě jsem byla vysoko, pak úplně na dně a teď? Teď jsem ještě výš než předtím, protože se cítím milovaná a potřebná. Neztrácejte naději.

Čím vším prošly moje boty

První, co jsem viděla, bylo jasné, oslepující světlo z takového zářivého kotouče nade mnou. Zavrtěla jsem se. Byla jsem pevně spojená, švy jako ocelová lana. Alespoň se hned neroztrhám. Najednou se pode mnou cosi pohne. Vylekaně a nehybně se rozhlížím kolem sebe. Všude boty, boty, boty... Když se ale pořádně podívám, zjistím, že jsou všechny stejné. Jedou na takových šedých cestách, ale ani sebou nehnu. Jak je možné, že tedy jedou? Překvapeně zjistím, že jedu taky. A rychle! Při pohledu na své tkaničky zpozorním. Jsou zářivě zelené, stejné, jako mají ostatní boty! Než se stihnu pořádně prohlédnout, něco mě zvedá. Po chvilce mě něco píchne u spodu. Když zase jedu na té cestě, zjistím, že mám podrážku. To je mi novinka!

Dlouhou dobu ještě jedu na té cestě, pak mě znovu zvedají a pokládají do dřevěné bedny. Hned se tlačím k malé skulině v rohu, abych něco zjistila a zahlédla, a všechny ostatní boty vyrazí za mnou. Mačkají se přese mě a pokřikují. Venku je taková žlutá věc s dlouhým krkem, jako taková ta žirafa, co ji má na sobě jedna bota. Na konci má takovou krátkou, ztuhlou tkaničku. Co to je? Pohneme se. Zavrávám. Když už se tolik netřese, začnou se mi klížit má látková víčka...

Když se proberu, jedeme v takové zvláštní, dlouhé věci, co pořád bručí a hučí a skřípe. Víc ze skulinky nevidím ani

neslyším. Všechny boty jsou rozházené po dřevěném dně a spí. Tak si ještě taky zdřímnu...

Něco nás zvedá. Někdo otevře bednu a vyndá mě. Pak i ostatní. Jedeme na takové divné plechové, mřížované věci na kolečkách, kterou táhne nějaký pán. Vjede do obrovské místnosti. Je plná barevných bot a holínek a sandálů. Nestačím se divit a nakláním se na všechny strany. Nakonec mě ten pán postaví na nějaký výstupek ze země a vedle mě ještě jednu botu, stejnou jako já. Sedím tam a čekám. Nevím, na co čekám. Kolem chodí spousty lidí, brebentí a prohlížejí si boty. Někdy se stane, že je vezmou a už nevrátí. Prosím, ať to nepotká mě!

Najednou přijde zvláštní, malý člověk. Neustále pobíhá a pokřikuje, zatímco ukazuje na různé boty: „Mami, tyhle? Ba ne! Tyhle jsou oranžové, mami, vidíš?!“ Nakonec přiběhne ke mně. Usměje se, popadne mě i mou stejnou společnici a odnáší nás pryč! Pak dlouho mluví a dělá prosebné oči na větší osobu, která si mě prohlíží. Najednou sedím zase na té šedé dráze, co jede. Pak mě někdo popadne a surově hodí do nějaké igelitky. Následuje dlouhá cesta vrčounem. Malý človíček, který se prý jmenuje Max, nás položí na zem a pak si nás nasadí na chodidla. Je to takový zvláštní pocit, který jsem ještě nikdy nezažila. Jako bychom se nemohly hýbat. Když navíc Max vystoupí z vrčounu, dokonce nás ovládá a míří do nějakého domu! Tam si nás konečně sundá a mně se uleví. Sedíme na dřevěné podlaze a mlčky pozorujeme své okolí. Najednou je tma. Taková, že ani kočka by si neviděla na cestu. V té tmě nic nevidím. Vůbec nic.

Slyším něčí dech. Někdo mi dýchá na krk. Otočím se a spatřím obří čumák, který do mě zvědavě štouchá a očichává mě. Za čumákem se vyloupnou dvě velká černá očka. Čumák zafuní a popadnou mě obavy. Ne, to nejsou obavy, to jsou zuby! Ucítím píchání v podrážce i na

jazyku, o vlhké kapalině, která mě pokryla, raději ani nebudu mluvit. Má sestra se na mě vyděšeně podívá a pak se vzdaluje a vzdaluje. Najednou se ozve hlas: „Pust' tu botu, ty nenechavé štěně!“ Přiběhne Max a začne se s čenichem o mě tahat. Čenich zaskučí a pustí mě. Uff. Max mě pohladí, „Ty moje ubohá botičko!“ polituje mě. Uloží mě na podlahu a odejde. Konečně můžu v klidu spát – to byl ale den!

Když se probudím, zase mě někdo ovládá. Max. Vykračuje si s námi po nějakých kamínkách, které mě tlačí. Nakonec nás sundá. Setřesu ze sebe všechny ty malé kamínky, když v tom se dotknu něčeho ledového a ucuknu. Přede mnou je velká plocha takové průhledné, lesklé hmoty, která se neustále vlní a třpytí se na slunci. Když kolem mě zakmitají Maxovy nohy, než si to stihnu uvědomit, Max tam do té hmoty skočí. Křičí a cáká na všechny strany jako pomínutý. Já i moje společnice na něj užasle hledíme. Najednou se ozve hluk. Jako by někdo třískl alespoň milióny těch kamínků o zem (Neumím počítat ani odhadovat). Max vyskočí z té hmoty, oblékne se a peláší pryč. Když jeho postava mizí v dálce, moje společnice se rozpláče. Vždyť nás tady nechal! Ozve se další rána. A další. Najednou do mě začne něco bušit. Podívám se vzhůru. Kape ta hmota! Je to studené a mokré. Kapání sílí a sílí a teď už to je, jako kdyby někdo hrozně rychle kladivem bouchal do mých zad. Teď už brečím i já. Proklínám toho kluka, že nás tady nechal. Najednou začne mizet světlo. Sedím a čekám a pak se ztratí úplně. Je tma. Zavřu oči a snažím se tu strastiplnou, bolestivou noc přečkat.

Zima. Zima. Pomoc, velká zima! Otevřu oči. Jsem promočená až na podrážku a třesu se. Vedle mě se o mě opírá má společnice, ve stejném stavu jako já. Zoufale na mě pohlédne a posadí se. „Co budeme dělat?“ zeptá se otřeseně. Neodpovím, protože nevím. Netuším.

Z ničeho nic zahlédnu v dálce malou siluetu. Přiběhne. Je to Max! Když nás spatří, jen tam tak stojí a kouká. Pak padne na zem a pevně nás stiskne. Nabere nás do náruče a uhání. To už vidím i dvě větší postavy, které se blíží. Usmějí se a vezmou Maxe za rameno. Když nás Max pokládá na suchou podlahu, je mi lépe. Pak přitáhne kýbl. Do večera jsme obě čisté a zabalené v novinách, které šustí, ale je v nich teplo. Usměju se na druhou botu. Úsměv mi oplatí.

Už je to hodně dlouho, co s námi Max chodí. Zatím se nestalo nic zvláštního. Nikde nás nezapomněl ani nic jiného. Zkrátka už si na nás dává větší pozor. Skoro každý den s námi šlape do té školy, kde pak celý den čekáme pod dřevěnou lavicí. Ten kluk nám to ale vynahradí tak, že si s námi vždy potom zahraje s míčem. Říká tomu fotbal. Dneska do školy opět vyrazil a já i má druhá sestra jsme se těšily na každodenní fotbal.

Když na něj došlo, bylo to v klidu. Vyletěl proti nám ten míč a Max ho zachytil nohou, tedy vlastně mnou. Radovala jsem se, že jsme vyhráli, když najednou jsem pocítila tupou, hrozně velkou bolest, která mi od špičky podrážky sjela až po patu. Dopadnu na zem. Nemůžu chodit! Rozhlédnu se, když v tom zahlédnu mou podrážku, jak se válí vedle mě. Vykřiknu. Co se stalo?! Zasluchnu pláč. To je Max. Zvedne mě i podrážku a v ponožkách kluše domů. Položí mě na stůl, vedle moji sestru. Je ustaraná, pořád si mě prohlíží. Chci ji ujistit, že je to v pořádku. Ale jsem tak vysílená...

Sedím na stole a sestra už vedle mě není. Sklání se nade mnou tatínek a cosi dělá. Zvedne mě a položí mě obličejem na stůl. Najednou ucítím na místě, kde bývala podrážka, něco lepkavého. Následně tatínek mou podrážku položí na to lepkavé. Potom odejde a nechá mě tam tak, jak jsem. Jsem zmatená. Za dlouhou dobu příběhne Max,

zvedne mě a navlékne si mě. Potom i sestru. Vyjde ze dveří. Podrážka drží! Jsem tak šťastná! Ať už tatínek udělal cokoli, budu mu nadosmrti vděčná. Max se rozesměje a vyběhne na zahradu, jako by mu v jeho radosti nemohlo už nikdy nic zabránit.

A teď, o rok později, sedíme já i má sestra vzadu ve skříni a čekáme, až Maxovu mladšímu bratříčkovi povyrostou nožičky, abychom mohly začít chodit s ním. A blaze vzpomínáme na to, co jsme s Maxem prožily. Na to nikdy nezapomenu. Netušila jsem, jaká je to svoboda, mít člověka.

Čím vším si prošly moje boty

Cesta mých krásných neonových oranžových bot Asicks začala v čínské robotárně, kde byly složeny chudými dětmi. Věřím, že tohle určitě nebude pravda, protože dětská práce je oficiálně zakázaná, ale v malých dílnách na to nikdo nedbá. Děti by nemohly chodit do školy, učit se číst, psát, počítat a nemohly by si hrát. A kdyby pracovaly na výrobě mých bot, ani by se nedozvěděly, že jejich indická sonda Candrájan-3 dosedla na povrch Měsíce a jejich země se stala teprve čtvrtou zemí světa, která byla úspěšná ve svém přistání.

Po složení daly boty do krabice a tu poslaly na letiště. Z letiště boty letěly dlouhou cestu z Indie do Maďarska, tam je naložili do kamionů a ty je rozvezly po celé Evropské unii. Potom je sportovní společnosti, např. Decathlon, Sportisimo, atd. naskladnily a daly na weby. Když je uviděli vědci z NASA, tak je hned zaujaly. Koupili je a chtěli je poslat do vesmíru. A tak je podrobili složitým testům. Po absolvování všech těžkých testů se boty připravily na start rakety. Asi tušily, jaký vesmírný projekt Indie chystá. Raketa odstartovala o půlnoci, start proběhl úspěšně. Boty byly poprvé na Měsíci. Pobyt na Měsíci se botám velmi líbil, ani se nechtěly vrátit zpět na Zem.

Po roce na Měsíci se musely vrátit zpět na Zem. Přistání bylo úspěšné a boty si po přistání daly teplou vanu – jsou totiž z goretextu. Jelikož NASA potřebovala peníze na

vývoj nové rakety, tak boty museli prodat za neuvěřitelných pět a půl milionu dolarů, ale žádný člověk si je koupit nechtěl. Cena klesala a klesala, až je NASA prodala zpět do oběhu sportovních obchodů.

Jednou moje mamka hledala boty na léto, protože mé staré jsem měl velmi potrhané. Najednou na ně narazila a byly v padesátiprocentní slevě i v mé velikosti nohou. Maminka mi je ukázala a mně se hned zalíbily. Hned jsme je objednali. Přišly nám sice s týdenním zpožděním, ale stály za to. Když jsem si je zkoušel, byly tak pohodlné! Když se mně v letních vedrech potila noha tak mi ji krásně ochladily. Ve škole sice neměly kladné ohodnocení, ale mně se líbily i tak. A to byl můj příběh o tom, jak se ke mně dostaly mé nejoblíbenější boty.

PS: Pořád v nich nacházím hrsti měsíčního písku.

Jedny boty, mnoho zážitků

V rychlosti jsem na kus papíru naškrábala vzkaz, pak už jsem jen zhasla světlo, vylezla na parapet a otevřela okno. Bylo poměrně špinavé, ale to mi nedělalo sebe-menší starost. Podívala jsem se dolů. Žili jsme v přízemí, takže mi žádné zranění nehrozilo. Když jsem byla mladší, často jsem z toho okna skákala, ale to bylo světlo a pod oknem nebylo všelijaké harampádí. Seskočila jsem. Stála jsem nyní v chladném podzimním vánku. Naposledy jsem se ještě podívala skrz pootevřené okno do svého pokoje, pak už jsem si jen na záda hodila batoh, který jsem pod okno připravila o pár hodin dříve.

Vyšla jsem. Zpočátku jsem se cítila všelijak. Jakýkoliv zvuk mi naháněl strach, každou chvíli jsem se otáčela, abych si byla jistá, že za mnou nikdo nejde. Po pár kilometrech jsem se však uklidnila, začala jsem si cestu i užívat, kdyby tady nebyly ty zatracené boty.

Vlastně s nimi nebylo nic špatně. Dva roky zpátky jsem si je při běžném nedělním brouzdání obchodákem vybrala se svým nyní už ex přítelem. Na první pohled se mi zdálo, že v sobě skrývaly takové kouzlo, jako by dokázaly chápat moje pocity, jako by přesně věděly, co zamýšlím, jako by mě podporovaly, i když nikdy nic neřekly. Půl roku zpátky se ukázalo, že vše, co dokázaly jedny boty, můj přítel neuměl a ani umět nechtěl. Bylo to pro mě poměrně velké sousto a vlastně jsem se s jeho odchodem dodnes

nedokázala smířit. Boty jsou moje jediná viditelná vzpomínka na něho. Jediný problém, který jsem ale teď s botami vnímala, bylo to, že skrz díry způsobené nošením prosakovala voda z kaluží, kterým se nedalo vyhnout.

Začalo svítat, poprvé se mi zastesklo po domově, ale zároveň jsem věděla, že dělám dobrou věc. Neměla jsem chuť žít každodenní stereotyp. Vstát, jít do školy, přijít domů, jít spát a doufat, že se nevzbudím. Potřebovala jsem na chvíli od všeho pauzu. Ale asi nejvíc od něho. Chtěla jsem se konečně vzpamatovat z rozchodu a uvědomit si, že mohu být šťastnější i bez něho.

Kolem poledne jsem došla do města. Vyznala jsem se v něm sice jen trochu, ale s pomocí místních jsem přišla na téměř prázdné náměstí. Mou pozornost upoutala postarší dáma, která seděla na lavičce a krmila holuby. Přišla jsem k ní blíže a zeptala jsem se: „Dobrý den, proč ty holuby krmíte? Už tak jsou tlustí.“ Paní se na mě nechápavě podívala. „Ale holčičko, tobě možná holubi nepřípadají důležití, ale pro mě znamenají mnoho. Posad se vedle mě a chvíli poslouchej.“ Kývla jsem a vysílená noční chůzí jsem si vedle ní nemotorně hrcla. Začala vyprávět: „Víš, když jsem byla mladší, můj manžel byl neustále na cestách. Cestoval za prací a vracel se vždy jednou za čtrnáct dní. Nebylo mi doma samotné zrovna veselo a proto, když se jednou vrátil, navrhla jsem mu, že bychom si posílali dopisy po holubovi. Dlouhou dobu jsme si takto dopisovali, ale jednou se holub nevrátil. Nevrátil se ani můj manžel.“ To už paní tekly po tvářích slzy: „Holuby tedy krmím proto, aby mohli někomu posloužit tak, jako mě posloužil ten jeden před lety.“ Její příběh ve mně vzbudil jistou naději. Třeba budu mít také jednou něco, co mi bude dávat větší smysl než komukoliv jinému. Rozloučila jsem se a vydala jsem se dál na cestu.

O pár hodin později už na krajinu kolem mě padala tma

a já téměř padala únavou. Našla jsem si tedy v nepříliš rozlehlém lesíku místo na spaní. Rozložila jsem si karimatku a spacák, batoh jsem pověsila na nižší větev jednoho z dubů, co mě obklopovaly a lehla jsem si. Zírala jsem na hvězdy, ale nedávala jsem jim příliš pozornosti. V hlavě mi totiž ještě stále běhaly myšlenky spojené s onou chovatelkou holubů. Na pohled tak nepěkná, otravná, hloupá a překrmovaná stvoření, ale přeci jen pro někoho mají tak důležitý význam. Možná by pro ni mohlo být lepší se od nich oprostít. Nemusela by přeci zbytečně dávat své jídlo a svůj čas někomu, kdo jí pouze někoho připomíná, nebo je někým, kdo přece nic neznamená.

Podívala jsem se na své boty, které jsem nechala vedle karimatky. Byly už roztrhané, špinavé, s několika malůvkami a nápisy. Potřebovala bych nové boty, ale dokázala bych se zbavit těchto? Tyto boty držely vzpomínky. Možná byly pouze důkazem, že mě někdo někdy měl rád. Nakonec jsem různé myšlenky zahнала, ale věděla jsem, že něco změnit musím.

Když jsem se ráno vzbudila, sluneční paprsky se už draly skrz koruny stromů. Vstala jsem, nazula si boty a začala hledat batoh. Na větvi stromu nebyl. Sakra. Sakra! Všechny věci, co jsem měla s sebou byly v batohu. Jídlo, pití, baterka, nůž. Ještě že peněženku jsem si nechala v kapse. Porozhlédla jsem se po okolí stromu, ale po chvíli hledání jsem to vzdala.

Pobalila jsem si tedy alespoň karimatku a spacák a pomalu jsem se vydala k domovu. Tím, že jsem neměla žádné zásoby, se cesta dál stala nemožnou. Tak či tak už jsem měla odpověď na otázku, kterou jsem si při odchodu kladla.

Cesta mi ubíhala poměrně rychle, už jsem se totiž neplahočila přes louky a lesy, vzala jsem to přímou zkratkou.

Když jsem došla až do našeho města, chtěla jsem se zastavit u domu, kde bydlel můj ex přítel. Měla jsem totiž tolik věcí, co jsem mu měla nutkání sdělit. Došla jsem tedy až k domovním dveřím a už jsem natahovala ruku ke zvonku. Vlastně, nemám důvod mu cokoliv říkat, blesklo mi hlavou. Stáhla jsem ruku a s širokým úsměvem jsem odešla. Nepotřebovala jsem jeho názor, nepotřebovala jsem ani jeho.

Jednu zastávku jsem ale na cestě domů musela udělat. Zašla jsem do přelidněného obchodáku a vydala se přímo k obchodu s botami. Vyzkoušela jsem si tmavě zelené tenisky ve své velikosti a k mému údivu perfektně padly. Došla jsem až k pokladně a zaplatila jsem.

Hned co jsem přišla domů jsem své nové boty vyndala z krabice a své staré boty jsem zahodila. Mé boty prošly kalužemi, blátem i suchou loukou. Prožily se mnou radost, smutek i vztek ve všech možných podobách. Byly se mnou jak ve městech, tak v lesech a loukách. Bylo mi ale jasné, že se nemohu držet v minulosti. Nové boty se mnou totiž projdou další spoustou zážitků. A kdo ví, možná že mají každé boty za úkol vést své nositele skrz dobré i zlé časy, až k samému konci.

Čím vším si prošly moje boty

Mé úplně první boty si sice nepamatuji, ale maminka mi o nich vyprávěla. Zářily růžovou barvou jako květy růže. A zavázat se daly díky bílým tkaničkám. A také celé prochozené od mého neustálého chození a objevování nových věcí. Nevím, co se s botami stalo. Nejspíše jsou někde uložené nebo vyhozené.

První boty, na které si pamatuji, byly bačkůrky do školky. Mezitím jsem měla jistě jiné boty, ale tyhle si pamatuji jako první. Bačkůrky měli v té době nezvyklou, křiklavě červenou barvu. A neobyčejnost jim rozhodně dodávaly obrázky malých včeliček. Všichni mi je záviděli. Také jsem toho s nimi hodně prožila. Například jsme šli se školkou na vycházku a já se zapomněla přezout. Bylo zrovna po dešti a boty byly celé špinavé. Nové boty jsme si nemohli dovolit, tak je moje šikovná maminka vyprala. Nebyly sice jako dřív, ale stále byly hezké. Nebyly jsme nejbohatší, ani nejchudší, ale každá koruna byla dobrá.

Po školkových bačkůrkách jsem měla jistě jiné boty. Avšak nezapomenutelné boty byly azurově modré stře-
víčky. Nebyly jen tak obyčejné. Měly po sobě přišité bílé korálky a vepředu mašli. Poprvé jsem si je obula první školní den. V těchto botech a modrých šatech s modrou mašlí v blond vlasech jsem si připadala jako princezna. Princezna z knížek, které mně maminka před spaním četla.

Když jsem trochu vyrostla a měla mnoho krásných bot, radši jsem chodila bosa. Ne že by se mi nelíbily, ale já měla spíše povahu kluků. Díky své povaze jsem neměla skoro žádné kamarádky. Zato jsem měla plno kamarádů, a když šli kluci od nás z vesnice podnikat dobrodružství, brali mě sebou. Mám pocit, že to nebylo kvůli tomu, že jsem měla dva starší bratry, kteří byli v čele party vesnických kluků. Rodiče jsme měli přísný, takže se jim moje toulání s kluky moc nelíbilo. Proto jsem se na naše výpravy vydávala tajně. Nejen moje povaha byla spíše klučičí, i můj vkus na knihy. Nečetla jsem žádné romány pro dívky. Po nocích jsem tajně hltala stránky od Verna nebo Foglara.

Jednou však nadešel den, abych zkrotila svou divokou povahu a obula si boty. Střevíčky. Ne azurově modré, ale černé. A ne do školy. Radši bych na ty boty zapoměla, ale nejde to. Není to ani tolik těmi střevíčky, ale událostí, kvůli kterým jsem je měla na sobě. Pohřeb táty. Když zemřel, bylo mi kolem dvanácti let. Jeho smrt všemi otřásla. Ani nebylo, na koho se zlobit, nebo ho nenávidět. Samozřejmě jsem se z toho obviňovala sama. Mohla jsem ho třeba přinutit, aby nejel na jeho osudovou cestu do města. Ale v hloubi srdce jsem věděla, že to, když mu podklouzlo jízdní kolo, a spadl z mostu, nemohl nikdo ovlivnit. A určitě by nechtěl, abych si to dávala za vinu. Maminku to skoro zlomilo, ale kvůli mně a mým bratrům se nevzdala. S prací pomáhali příbuzní.

Další boty nesly šťastnější příběh. Šlo o růžové tenisky. Dlouho jsem si na ně šetřila. Koupila jsem si je za svou výplatu na mé první brigádě. Vždy, když si na ně vzpomenu, musím se pousmát. Když jsem je měla na sobě, dostala jsem svou první opravdovou pusu. A to od spolužáka Karla. Měl černé vlasy, oči modré jako ledový oceán. S Karlem jsem chodila asi půl roku. Byli jsme šťastní.

Nakonec jsme se rozešli. Já ale nevyhodila všechny ty dopisy, co jsme si psali. Ani jsem se za tu lásku a rozchod nijak nestyděla. Navzdory tomu, že jsme se pohádali jsme se do konce života neignorovali. Dokonce jsme se dále bavili a kamarádili.

Nádherné boty jsem měla při závěrečných zkouškách na vysoké škole. Lesklé černé lodičky s podpatky. Když jsem poté přišla domů, čekala na mě celá rodina. Hleděli na mě s otázkou v očích. Já jsem se usmála a řekla: „Naše rodina má nový titul,“ po chvíli jsem dodala, „titul magistra.“ Všichni byli šťastní. Ze všech stran ke mně doléhaly samé pochvaly. „Jste na tebe pyšní“ a věděli jsme, že to zvládneš.“ Oslavovali jsem dlouho do noci.

Další boty byly hezké ale celkem obyčejné. Hnědé kožené kozačky. Měla jsem je první den v práci. Stala se ze mě učitelka na gymnáziu. Učila jsem matematiku, fyziku a chemii. Nevěděla jsem, co si vzít za boty, tak jsem si vzala tyto. Tam jsem ale zjistila že v práci můžu normálně nosit bačkory. To mi více vyhovovalo než být celý den v kozačkách.

Brzy nato jsem se šťastně vdala. Na svatbě jsem měla bílé střevíce, prošíváné zlatou nití. K tomu mi kamarádky pomohly vybrat nádherné šaty. Svatba byla menší, jen pro rodinu a přátele. Ale všichni jsme si to užili. Provdala jsem se za úředníka Filipa. Celý večer jsem protancovala. Tančila jsem snad se všemi přítomnými. Taky podle toho moje střevíce vypadaly. Byly celé protancované. Naštěstí netlačily. V noci jsem usínala s pocitem štěstí. Ale taky s podivným a vtíravým pocitem že už nejsem to malé, svobodné děvče, kterého nic netrápí. Radši jsem začala myslet nad něčím pozitivnějším. Třeba zda je na mě táta hrdý. S tohle myšlenkou jsem usnula bezesným spánkem.

V životě jsem se stala vším možným. Byla jsem dcerou, studentkou, učitelkou, manželkou. Ale největší břemeno jsem začala nést, když se ze mě stala matka. Narodili se mi dva synové a jedna dcera. Nejstarší Václav, pak Jakub, a nejmladší Veronika. Jakub se spíše podobal otci. Zdědil jeho rysy, hnědé vlasy a oříškově hnědé oči. Veronika byla podobná mně. S blond vlasy a modrýma očima vypadala prý jako já v jejím věku. Václav měl moje blond vlasy a otcovy oči. Všichni byly ale nejhezčí děti, co jsem kdy viděla. V té době jsem volila pohodlnou obuv. A taky sportovní, protože za dětmi jsem musela stále někam běhat.

Na další bych také radši zapomněla. Další černé. Další pohřeb. Ne tátův. Ale mámin. Její smrt mnou otřásla snad více než ta tátova. Možná to bylo tím, že jsem byla v té době malá. A neuvědomovala jsem si, co to smrt je.

Jak jsem stárla, začaly mi všechny boty splývat v jednu. Jednou to byly střevíce na maturitní ples Veroniky, jindy lodičky na oslavách narození vnoučat. Prožila jsem nádherný život. Poznala jsem slzy štěstí, první smích mých dětí. Co to znamená milovat i nenávidět. Snažila jsem si vážit každých bot které jsem měla.

Jediné boty, co mi zbyly, jsou ty, se kterými mě uložily do rakve.

Proměna k nepoznání

Eliška slavila své 13. narozeniny a od mámy dostala krásné bílé boty s černou podrážkou. Samozřejmě byla z bot velmi šťastná a pořád je všude nosila. Vydrželo jí to 2 měsíce, pak je měla celé špinavé a šňůrky roztrhané. A tak už v botách nechtěla chodit, ale taky byla líná a nechtěla si je nechat opravit, takže se jí válely další 2 měsíce doma.

Když je mamka našla, byla naštvaná. Šla si to s Eliškou vyjasnit. „Eli? Proč si neopravíš ty boty?“ zeptala se klidným hlasem. „Jsou rozbité, nevidíš?!“ vyštěkla Eliška. Mamka se na boty podívala pořádně a řekla: „A proč jsi nic neřekla? Mohly jsme je spolu opravit.“ Eliška neodpověděla a mamku ignorovala. Po 2 dnech Eliška boty pohodila v lese, když šla venčit psa.

Agátka, Eliščina kamarádka, se šla o několik dní později projít k lesu, protože se pohádala s mamkou. Když se Agátka vracela domů, zahlédla boty, které byly už celé hnědé od hlíny a prachu a byly bez šňůrek. Agátka se rozhodla si boty přinést domů a opravit je. „Můžou být třeba strašně hezké,“ řekla si v hlavě, „stačí jim dát trochu péče.“ Poté, co dorazila domů, schovala boty do pokojíčku a začala si kreslit, jak by mohly její nové boty vypadat.

Další den šla do školy, ale už ráno se těšila, až bude doma a bude mít koupené nové šňůrky. Ve škole se potkala s Eliškou, ale o nalezených botách jí neřekla. Po

škole utíkala do obchodu si koupit nové hezké bílé šňůrky a zahlédla překrásné fixy na textil, které byly ve slevě, tak je koupila taky. Když dorazila domů, hnedka šla špinavé boty umýt, drhla je asi 5 minut, ale špína se držela jak klíště. Když se konečně podařilo boty vyčistit a byla vidět původní barva bot, byla Agátka příjemně překvapená. Dala je ven vysušit a šla si načrtnout, jak by mohla boty zkrášlit. Trvalo jí asi 2 dny, než se jí povedlo na papír přenést svou přesnou představu. Následně svůj nákres zrealizovala a vyšly z toho krásné květované boty s motýlky. Byly překrásné. Agátka byla tak šťastná, že si je musela hned další den vzít do školy.

Cestou do školy potkala Elišku, která si nových bot ihned všimla. „Hele, Agy, kde jsi koupila tak hezké boty? Myslíš, že budou mít i moji velikost?“ Agátka se pousmála a řekla: „Já je nekoupila, já je našla a předělala podle svých představ.“ Eliška byla v šoku. Hned si vzpomněla na boty, které ona sama vyhodila. Když se na Agátiny boty podívala detailně, připomínaly jí ty její vyhozené. „Kde jsi je našla?“ zeptala se a snažila se u toho skrýt zvědavost. „Nějaký blázen je vyhodil tady u nás v lese.“ Eliška se zastavila a Agáta se na ni zmateně podívala. „Jsi v pohodě? Vypadáš, jako bys viděla ducha,“ řekla Agáta. V Elišce to začalo vřít. „Hned zítra mi ty boty dáš!“ vykřikla. Agátka byla překvapená. „C-c-cože, proč?“ řekla nechápavě. „Ty boty jsou moje! To já je pohodila v lese! Zítra je chci mít zpátky.“ Agátce začalo vše docházet. „Takže to ty jsi ten blázen, který vyhodil tak krásné boty? Jsi vůbec normální! Proč si ničeho nevážíš?“ vychrlila ze sebe na kamarádku. Eliška nevěděla, co na to říct. Byla zmatená, smutná a našťvaná. Na Agátu, ale hlavně na sebe. Nevěděla, co Agátě říct, tak se jen otočila a odešla.

Cesta v Alpách (velmi ukecaná)

Dneska jedeme do Alp. Mezitím co máma a táta balí, já sedím na posteli s mým bráchou Lojzou. Lojza si taky balí, ale já pořád nevím, co si mám vzít.

„Haló, vem si nás!“ zapískala levá bota a pravá se přidala:
„Jo, vem si nás, my jsme nejlepší!“

Pravá bota odhopsala ke mně a drcla mi do holeně.

„Au!“ vypískla jsem a odhodila jsem pravou botu k oknu.

Levá bota se smála, a tak jsem ji taky hodila k oknu.

„Jauvajs!“ zapištěla levá bota a pravá se naštvála.

„S váma nejdu, vy husy!“ otočila jsem se zády k botám.

„Prosím, vem si nás!“ prosily boty, a tak jsem s nimi praštila o zem, nazula si je a vyrazila ven.

„Tady je bláto, sem nejdu!“ fňukala levá bota a pravá ji odbyla: „Sklapni, tkaničko!“

„Co si to dovoluješ, ty podrážko!“

„Nechte se!“ zakřičela jsem na ně. „Chováte se jak malý děcka!“

„Vždyť my jsme děcka!“ řekla levá bota a trochu se urazila.

„Jo, máš nás jenom dva roky!“ na to pravá bota a chtěla si poskočit, ale to jsem musela poskočit i já, a tak jsem skončila na zemi v blátě kvůli pravé botě.

Nad námi se rozevřela listopadová příroda.

„To je krása!“ vydechla jsem a i přes protesty levé boty a nadávání pravé jsem se rozeběhla kupředu. Ozvalo se fňukání.

„Ale no tak, už zase!“ povzdechla jsem si a už jsem chtěla zařvat na levou botu, ale nebyla to moje bota, ale Lojza. Ležel na zemi v blátě a nad ním se skláněla máma s tátou.

„Co se to tam děje?“ zeptala se levá bota a pravá škytla:
„Hmm, pěkný výlet co?!“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se, ale když bota tázavě nadzvedla obočí, hned jsem všechno pochopila. Rozběhla jsem se za svým bráchou a klekla jsem si.

„Eee, co se to tam děje? Nechápu to. Dneska mám asi vymyjet mozek,“ řekla levá bota.

„To máš,“ popichovala ji pravá a levá se na ni naštvála. Chvilí se tam hašteřily, ale já jsem je okřikla, ať laskavě zmlknou.

„No tak promiň, no.“ omlouvaly se boty, ale hned, když jsem si jich nevšímalá, začaly se zase na sebe zlobit. Ale teď jsem měla větší starosti.

„Má to zlomený?“ Mamka se otočila, ale já jsem přesto zahlédla kutálející se slzy po její tváři.

„Jo, Honza volal záchranku.“

Lojza ležel v blátě a fňukal. Nemohl pohnout pravou nohou, to bylo poznat hned. Boty už konečně ztichly, ale levá se přesto ozvala, už asi po páté:

„Co se stalo?“

Ani jsem se po ni neotočila, protože už přijela záchranka a odvezla Lojzu a tátu do nemocnice. My jsme s mámou nastoupili do auta a odjeli na hotel. Boty celou dobu nepromluvily, za to jsem jim byla vděčná.

O měsíc později jsme byli doma v Čechách, i když Lojza měl sádku. Jeho kamarádi ze sedmičky ho chodili navštěvovat.

„Tak se vám to líbilo?“ zeptala jsem se bot.

„No... jak co,“ zamručela pravá bota a levá si uplívla:

„Vůbec! Bylo tam bláto! Fuj!“

Co všechno vlastně zažily moje boty?

Přemýšleli jste někdy, co vlastně zažily vaše boty? Čím musely projít, abyste se vy dostali do cíle? Co pro vás obětovaly a vy jste je jen tak vyhodili? Pokud jste nad tím taky nikdy nepřemýšleli, teď je nejvyšší čas se nad tím zamyslet. Já sama nad tím též nikdy nepřemýšlela a začínám nad tím dumat až teď. To ale nevádí a zkusím vám pomoci poznat, CO ZAŽILY VAŠE BOTY.

Jednoho dne těsně před prázdninami si jdete do obchodu s obuví koupit, světe, div se, boty, protože máte o prázdninách naplánováno mnoho túr. Máte v hlavě boty svých představ. Máte prazvláštní velikost. Potřebujete boty zateplené, ale ne moc. Boty taky musí být nepromokavé a musí mít buď tmavě modrou, černou, hnědou nebo opravdu hodně, ale hodně tmavě zelenou barvu. Nesmí být růžové, křiklavě zelené, bílé, žluté ani červené. Ostatní barvy vám ani tolik nevádí. Nesmí být ani moc nízké, ale ani ne moc vysoké. Musí, a to je hlavní, být určené na túry. Žádné městské botičky či střevíčky na ples ani kopačky to nemůžou být. Holinky, kroksy, bačkory, kopačky ani žádný jiný druh bot, na který si vzpomenete. Musí to být boty na túru podle vašich představ a tečka.

Když dojdete před obchod, vidíte ve výloze boty vašich snů. Jsou černé, přiměřeně vysoké, voděodolné, mají tu vaši prazvláštní velikost, a hlavně jsou to boty určené

na letní túry. Vejdete do obchodu a chcete si je koupit. Dojde vám, že jste se nepodívali na cenovku. Běžíte ke kase a ptáte se prodavačky, jestli neví, kolik stojí. Řekne, že 5 879,90 Kč. Pak ještě doplní, že je to samozřejmě jen za jednu botu, takže pokud chcete pár musíte zaplatit dvojnásobnou cenu. Vám vyskočí oči z důlků, ale pak je přimhouříte, možná je dokonce zavřete a částku 11 760 Kč neochotně zaplatíte. Když vám je prodavačka dá, jste vlastně rádi, že jste si je koupili, i když vaše peněženka pláče, že už má v sobě hrozně lehkou kreditní kartu. Jdete si je hezky domů naimpregnovat. V tu chvíli ale vidíte ve vedleším obchodě úplně stejné boty, akorát že stojí 1 000 a to obě dohromady. Rychle běžíte do obchodu je reklamovat, ale před obchodem si vzpomenete, že jste vyhodili účtenku, tím pádem už máte smůlu. No tak nic, pomyslíte si a jdete domů, už ne tak vesele... Nemáte vůbec dobrý pocit. Začíná vám být jedno, jakou barvu mají. Jestli jsou vysoké nebo nízké. I když se na to snažíte nemyslet. Nejde to. Když dorazíte domů ještě stále jste smutní z toho, že jste se nejdřív nepodívali do všech obchodů a že jste je koupili za úplně nesmyslnou cenu.

Už je večer tak se jdete převléknout do pyžama, vyčistit si zuby a lehnout si do postele. Na večeri není ani chuť, protože máte náladu pod psa. Protože následující ráno je poslední školní den, vaše mizerná nálada už je pryč. Jdete se nasnídat, dát si ranní sprchu, vyčistit si zuby, převléknout se do školního a připravit se k odchodu. Před tím, než odejdete ze svého malého, ale přesto útulného bytu, podíváte se na botník, na kterém září vaše nové boty. To vám připomene, že za pár hodin už nebudou na botníku, ale na vašich nohách vstříc novým dobrodružstvím.

A je to tu, začátek prázdnin a ... balení! Jste tam jen dvě noci a tři dny, takže si toho moc balit nemusíte, ale stejně si toho zabalíte víc, než je třeba. Dvě trička s krátkým

a dvě trička s dlouhým rukávem, patery kalhoty, troje rukavice, dvě čepice, peníze, plyšáka, mobil, důležité údaje, desatery ponožky, dvanáctery spodňáry (co kdyby se stala nějaká nehoda...), tři mikiny, tři bundy, polštář, peřinu, spacák, pyžamo, jídlo, hygienu, dva ručníky, přezůvky, a to nejdůležitější svoje nové boty na túru. Samozřejmě si balíte i spoustu jiných věcí, ale to bychom tu jejich výčtem strávili dalších milion let. Další ráno se hned vypravíte na cestu. Když po náročném cestě dorazíte na apartmán, tak si hned vybalíte, vyspíte se a jdete na túru. Vyjdete ze dveří a už se nemůžete dočkat. Máte v plánu co nejdelší túru nejspíš 25 km, ale možná si to prodloužíte na 30 km. Venku je velká zima. Naštěstí jste se dobře oblékli. Jste totiž na Slovensku ve Vysokých Tatrách. Takže půjdete po různých kopcích. Jdete si to klidným tempem, abyste si mohli prohlížet okolí. Už jste ušli 3 km. Je 12:01 a vy začínáte mít pořádný hlad. Tak si řeknete, že až narazíte na nějaké občerstvení, sednete si a najíte se. Jdete, jdete a jdete. Nikde nic nevidíte. Všude je jediné samá příroda, ale občerstvení nikde není. Už jste ušli asi 6 km a konečně narazíte na hospůdku. Vaše boty vás sem zavedly. Možná se to nezdá, všichni vždycky řeknou, moje nohy mě sem zavedly, ale není to pravda. Na nohou máte ponožky a kalhoty. Na ponožkách jsou ale i vaše nejlepší boty. Nebo vy byste se chtěli trmácet přes všechny ty kopce buď bos nebo v ponožkách? Já teda ne. Najíte se super kuřecího řízku s ještě lepšími hranolky a výborným kečupem a spláchnete to Coca-Colou. Nikam se vám nechce, protože jste maximálně přežraní a máte před sebou ještě 6 a možná i víc km. Tak si řeknete že si dáte možná ještě čajíček a počkáte, než vám slehne. Po asi hodině odpočinku vstanete a jdete zpátky na túru. Pozor vaše nohy nebyly unavené, to vaše boty si potřebovaly odpočinout. Ale teď vyjdete na túru a máte nohy v sed-

mém nebi. Počkat, co to plácám, vaše nohy jsou v desátém nebi, protože jsou ve vašich botách.

Vaše boty najednou ucítí stejný pach nebo alespoň hodně podobný. Protože jaký pán či paní bot, takové boty. Vaše boty zavětrí kdesi povahu, která se k té vaší opravdu hodně hodí, a tak se opřou do práce. Začnou se snažit vás táhnout na sever. Vy najednou máte pocit, že vás tělo táhne na sever. Prostě máte pocit, no pocit... jak se to říká... hmm, že... **TO CÍTÍTE V KOSTECH!** Vydáte se tedy na sever a po asi hodině trmácení přes všechny možné kopce uvidíte nádherný protějšek. Boty vás dotáhly tam, kam měly. K botám, ke kterým se vaše boty nesmírně moc hodí. Vy ale nekoukáte na boty druhého člověka nebo člověčky ale na to, jak je krásný či krásná, jak je od pohledu milý/á, hodný/á a jak je láskyplný/á.

Trochu rychlejším tempem se vydáte k vašemu vyhlédnutému exempláři. Ten člověk se na vás podívá a vy vidíte, že jste si souzeni, spíš to vaše boty cítí. Nevíte, jestli pozdravit. Nevíte, jestli vůbec máte začít mluvit. V tu chvíli ale zareagují vaše boty a pozdraví ty druhé boty, protože cítí, že jste zmatení. Proto musíte pozdravit také. Navzájem se pozdravíte a řeknete si svoje jména. Za okamžik si povídáte jako dobří staří známí. To vše jen díky vašim botám. Vaše a cizí boty už spolu kamarádí a vaše boty vědí, no vlastně to víte i vy, že k sobě prostě a jednoduše patříte. Vaše procházka se prodlouží asi na 50 km, ale vy ani vaše boty o tom ani nevíte, protože si spolu výborně celou cestu povídáte. Nakonec zjistíte, že jste oba svobodní, a že dokonce oba bydlíte ve stejném apartmánu ve vedlejších pokojích a že jste tu oba na stejnou dobu. To nemůže být náhoda. Rozloučíte se a jdete každý do svého pokoje. Pořád myslíte na toho druhého. Vaše boty jsou spokojené a vy jdete šťastně spát.

No a... za 5 let si spolu uděláte nádhernou svatbu v úplně jiných botách a jiném oblečení. Vaše boty na túru odpočívají

v zaprášené komoře, ale vědí, že jejich chvíle zase přijde. Teď na sobě máte krásné svatební boty, ale jejich příběh si povíme někdy jindy. Prostě si předáte prstýnky a dáte si první manželský polibek. Je velká oslava a dostáváte spoustu svatebních darů. Spoustu gratulací a různých doporučení, kam byste mohli jet na líbánky. Vy už ale víte, kam pojedete, pojedete na Slovensko se stejnými botami a se stejným oblečením a na stejné místo. Abyste si připomněli místo a dobu, kdy jste se seznámili. Vy i vaše boty jste šťastní, že to právě takhle dopadlo. Že vás tyhle boty dostaly do toho jednoho z nejkrásnějších okamžiků vašeho, teď už mnohem šťastnějšího života.

Doufám, že jste se teď nad tím, co vlastně zažily vaše boty zamysleli nebo zamyslíte nad tím, čím musely projít, abyste se vy dostali do cíle. Co pro vás obětovaly a vy jste je třeba jen tak vyhodili. Doufám, že se k vašim příštím botám budete chovat s větší láskou a úctou. Že je jen tak nezlikvidujete, když už z nich vyrostete, nebo se s nimi cokoliv jiného stane. V létě se na různé druhy bot, které máte zastrčené v botníku, zapomíná, protože buď chodíte bos, v sandálech nebo máte kroksy a stejně je tomu i v zimě, ale to se naopak zapomíná na kroksy a sandále, tak je zkuste někdy vytáhnout. Nemusíte si je vzít na sebe, stačí jim připomenout, že na ně pořád myslíte, a že když si ještě chvíli počkají, tak přijde jejich den D a vy je vytáhnete ze svého botníku. Když máte boty na tkaničku a rozváže se vám, tak vám tím chtějí něco naznačit.

Třeba, že teď se máte na chvíli zastavit a zavázat je, nebo že se potřebují jen na mini chvílinku zastavit, aby si odpočaly. Ono už je vlastně jedno, co vám chtějí naznačit, nejdůležitější je to neignorovat a tu tkaničku si zavázat. A třeba se podívat, jestli si ji vedle vás nezavazuje někdo jiný...

MĚJTE RÁDI SVOJE BOTY.

KONEC

Čím vším prošly moje boty

Dlouhá léta měly mé boty příležitost prožít dobrodružství, o kterých by jiní možná jen snili. Byly svedeny přes kamenná města, zažily náročné túry v divoké přírodě a pohupovaly se na tanečním parketu.

Začalo to v malém obchodě, kde jsem je poprvé obul. Byly nové, lesklé a připravené na první kroky do světa. První zastávka byla rušná městská ulice, kde se setkaly s ostrými kamínky a rozlité horké čokolády. Brzy se ale naučily, že svět venku není vždy příznivý, a začaly se adaptovat. Pak přišel den, kdy jsem je zavezl do hor. Procházely nekonečnými lesy, přešly horské potoky a dostaly se až na vrchol hory, kde vítr hladil jejich povrch. Získaly patinu od bahna, ale zároveň příběh, který je zdobil. Následovala doba, kdy jsme společně tancovali pod hvězdami. Boty se sklouzly po parketě, odrážely rytmus hudby a zdokonalovaly své umění. Každý krok byl paměťhodný, každý záblesk světla na podlaze byl součástí jejich příběhu.

Nakonec dorazily k pobřeží, kde se setkaly s hravými vlnami moře. Prošly pískem, zanechaly své stopy a nechaly se omývat slaným vzduchem. Byly svědky západu slunce, který maloval nebesa do odstínů oranžové a růžové.

A tak mé boty prošly mnoha dobrodružstvími, získaly oděrky a jizvy, ale každá značka na nich nese vzpomínky na dobyté cesty. Jsou to nejen obyčejné boty, jsou to průvodci mých zážitků a společníci v každém kroku mého života.

Boty plné vzpomínek

Sedím na přední sedačce našeho obytného vozu. Na stejném místě, kde tehdy před rokem všechno začalo. Na nohou stejné ošoupané, bílé tenisky za 3 eura, podobný top i kalhoty. A přece už nejsem ta stejná holka, která sem loni přišla z dětského domova. Holka, která se schovala před celým světem a možná i před sama sebou. Dívka, která nechala kormidlo svého života napospas osudu a dovolila svým snům, aby jí odlétly jako pampeliškové chmýří někam do neznáma.

Jsem teď někdo úplně jiný. Vedla k tomu ale dlouhá, mnohdy i trnitá cesta, plná nepředvídatelných událostí. Stačí jediný pohled na mé boty, které mě provázely celou tou cestou a fungovaly jako bílé plátno, na které jsem postupně nanášela jednu barevnou vzpomínku za druhou a kolo myšlenek se začne roztáčet. Jako fotografie a krátká videa mi ukazuje mou minulost takovou, jaká byla. Bez filtrů a bez příkras.

O svém původu toho moc nevím. Netuším, jak a kdy jsem se dostala do dětského domova, ani kdo jsou mí biologičtí rodiče. Děcák, jak jsem se mu naučila říkat, nebyl nikterak fajn, ale dal se přežít. Byla jsem vždycky považována za snílka s bujnou fantazií. V té době byly moje botky čisté, bílé a neměnné. Stejně jako můj tehdejší život. Já ale chtěla víc. Vysnila jsem si život plný slunečního svitu. Přála jsem si pozorovat východ slunce, koupat

se v moři a ložit po skalách. Vstávat po boku psa a celý den běhat po venku. Nikdy jsem si nemyslela, že jsem někdo, komu se plní sny. Zastávala jsem názor, že mezi vyvolené patří jiní. Jak jsem se ale mylila, jak hloupá jsem tehdy byla.

Když si mě ve 13ti letech adoptovali mí noví rodiče, zhoup se mi svět. Cítila jsem, jak se mi pod nohama bortí půda všech těch jistot, o kterých jsem si myslela, že nikdy nezmizí. Zároveň jsem ale pociťovala jakési vnitřní chvění, které mi hlásilo velkou, ba přímo gigantickou, změnu k lepšímu.

Moji nynější rodiče byli velcí cestovatelé, jak jsem se později dozvěděla. A tak netrvalo dlouho a kola našeho obytného vozu se roztočila a s nimi i můj život. Vyrážíme do Španělska. Pamatuji si chvíli, kdy jsem poprvé spatřila moře. Přišlo mi tak obrovské a všemocné. Sahalo až k horizontu a mě se zdálo, jako by se tam spojovalo s oblohou. Každé ráno jsem pozorovala jeho laskavou a nespoutanou duši. Něco vevnitř mého já neustále rozechvívalo mé útroby a já si přála jedině. Skočit do té blanlytné nádhery rovnou po hlavě.

Ovšem nešlo to. Bylo mi to trapné, ale musela jsem s pravdou ven. Když se mí rodiče dozvěděli, že vůbec neumím plavat, zareagovali úplně prostě. Zeptali se mě, jestli se to chci naučit. Nevěřila jsem, že je to možné. Vychovatelka v dětském domově mi jednou řekla, že plavat se nenaučím nikdy, protože nemám patřičné nadání a málo se snažím. Ale přesto, nebo možná právě proto, jsem přikývla, ano, chci umět plavat. Od té chvíle jsem se z vody skoro nehnula, celých 12 dní. Byly to dny plné vody a soli, a protože jsem tehdy měla strach z mořských ježků plavala jsem v teniskách. Ještě teď je z nich cítit ta sůl. Třináctý den od chvíle, kdy jsem se poprvé smočila v moři, jsem se potopila do hloubky osm metrů. Tahle

vzpomínka mi zůstane navždy. Kromě nekonečné euforie, kterou cítím vždy, když na to vzpomínám mi zůstane i krvavá tečka na mé pravé botce, protože mě tehdy poškrábala mořská rostlina.

Tahle celá souhra událostí byla pro mě tím pomyslným prvním rozcestníkem na mé cestě a já si říkala: „Páni, tak už jsem tady.“ Ve Španělsku jsme pobyli slabý měsíc a pak jsme zamířili k Černému moři. Do Rumunska. Cesta byla plná kolon a všelijakých oprav na dálnicích. Pokud jsme Španělsko projeli jakž takž v pohodě, vynahradila nám to Francie. Já jsem to zvládala v pořádku, ale mé boty utrpěli újmu-za tu cestu horkým létem se v nich musel nastřádat snad hektolitr potu. Radši nezažít, necítit. Po nekonečných pěti dnech na dálnici mi ke štěstí stačilo jen moci protáhnout své pomačkané údy a sníst něco jiného než bagety, které se mi vážně protivily.

Rumunsko mi připadalo jako mince o dvou stranách. Na straně jedné krásná příroda, medvědi, ovce a sýry, a na straně druhé opuštění psi. Viděla jsem tolik zvířat vyhublých na kost, ale s pohledem překvapivě plným naděje. Tolikrát jsem pozorovala, jak vybírají popelnice ve snaze najít něco, co by se dalo pozřít. Nemohla jsem jinak než přesvědčit rodiče, že adoptovat jednoho z nich je dobrý nápad. Trvalo to v součtu čtyři hodiny, ale pak už mi v cestě nestálo nic. A tak k nám přibyl nový člen. Pouliční rváč, který se postupně změnil v jemnou mazlivku.

Ano, občas jsem pochybovala, zda jsem se rozhodla správně. Třeba když vykousal díru do mé oblíbené tenisky a tvářil se přitom absolutně nevinně a kdybych nebyla tak našťvaná, připadal by mi k zulíbání. Nebo když pokálel celý náš obytný vůz. Výcvik Charlese (tak jsem ho pojmenovala) byla velmi náročná zkouška. Udělala jsem mnoho chyb, ale protože je to Charlie, tak mi většinu z nich

odpustil. Ani nepočítám, kolikrát jsem za tu domu stoupla do psího exkrementu, ani jak dlouho jsem ten puch dostávala z bot.

Vánoce jsme slavili v Anglii, byly to ty nejkrásnější dny v mém životě. A to i přesto, že Charles dvakrát strhl řetězy ze stromku, rozbil polovinu dárků předem a večeri taky nenechal bez povšimnutí. A vzpomínka schovaná na mých botách? Nová červená tkanička. Tu předešlou někam zahrabalo moje chlupaté zlatíčko.

Nejkrásnější okamžik svátků bylo ráno. Než jsem si šla rozbalit dárky, ležela jsem v posteli, pozorovala východ slunce a u nohou mi ležel pes. Nepřipomíná vám to něco. Ano, splnil se mi sen. Tohle, přesně tento okamžik, jsem si vysnila. A splnila. Já (a moje boty) jsme toho prošly spousty. Všelijaké situace a okamžiky.

Z nových, bílých tenisek se staly tak trochu moc šedé boty plné vzpomínek. Z holky, která se bojí světa, se stala odvážná dívka, jenž si plní jeden sen za druhým a žije heslem: Běž, věř a dokážeš. No a do třetice všeho dobrého, z psího tuláka plného blech a všelijakého jiného svinstva se stal milý a oddaný společník. Který jen občas vystrčí růžky. Na závěr můžu říct jedině: vše čím si projdete má svůj smysl, jste potom silnější. Nebojte se žít si svůj sen.

Proč vlastně kočky nenosí boty?

Proč vlastně kočky nenosí boty?

Vždyť by jim to celkem slušelo!

Střevíčky na vysokém podpatku pro každou Micku na výstavu a pro všechny Mikeše naleštěné polobotky. Na doma chlupaté bačkory a pro venkovní běhy a turistiku jednoznačně tretry, kecky a pohorky. Sandály s opěrnou klenbou pro packu každého kotěte ve vývinu a třeba i kolečkové brusle a sněhule na zimu. Uvažte, jak musí být snít za dráčky nepohodlný!

Pro moji kočku by se hodily docela výrazné botky se suchým zipem, aby neměla práci se zavazováním. A s nevysokým podpatkem s měkkou podrážkou a teplou vycpávkou – podobné těm, které nosil kocour v botách, jen s růžovou třpytící se železnou špičkou. Samozřejmě z pravé kůže. Určitě by tím inspirovala také ostatní kočky, aby si zkrátka řekly: „Úchvatné, takovýto vzhled jistě budeme napodobovat!“ a vytvořila by naprosto nový trend! Majitel firmy na kočičí boty by se jistě do pár dnů vyhoupl na přední příčky žebříčku nejbohatších lidí. Začal by investovat i do holínek pro kočky rybářské a sandálů nebo žabek pro kočky pouštní. Pak samozřejmě i lezaček pro pumy do skal a běžeckých bot pro gepardy. A tak jsem jí takové boty nechala ušít podle mého přesného nákresu.

Po několika týdnech jsem držela balíček se dvěma páry, na každou packu botka.

Se slavnostním výrazem jsem kočičce poprvé pomohla nazout její úžasné boty a vypočítala jí všechny přednosti nového předmětu, který má na packách. Kočička ztuhla nadšením – naprosto jí rozumím, tak drahé a krásné boty, zkrátka jí došla slova. Bez dechu si je prohlížela. Její zelená očka přejížděla po kůži a jí určitě běželo hlavou, jakou udělá parádu. Byla naprosto paralyzována tím pohodlím, měkké vložky a vycpávka z ovčí vlny. Naprostý luxus!

Kočička zvedla pacičku a snad, aby vyzkoušela, jak dobře drží na nohou, se svojí končetinou zatřepala. Jakoby se jí na tváři rozlil nadšený úsměv – jako by byly Vánoce. Slovy nejde popsat, jak to v tu chvíli bylo dojemné a rozkošné. Rozhodně mé kapesné nepřišlo vniveč. Pak se kočička postavila na zadní a prohlédla si všechny své packy, každý šev. V tomto postoji spočinula několik dalších minut.

„To si snad ani nezasloužím,“ četla jsem jí ve tváři, snad jsem viděla zajiskřit i slzu dojetí.

A potom se kočička připravila k první krůčkům, vyskočila do výše, zatřepala pacičkami a než dopadla ona sama, na zemi ležely všechny čtyři boty.

Tentokrát však nezkoušela odolnost, hned co je měla zuty, vyřítla se kočičími dvířky, jakoby měla na nohách raketové brusle.

A teď, místo abych popisovala svou zlost, smutek a zášť nad vyhozenými penězi a hloupostí mé kočky, zaměřme pozornost k odpovědi na otázku, okolo které se celý tento příběh otáčí.

Proč kočky nenesí boty?

Nejspíše se vám vybaví několik odpovědí – psi by žárlili nebo by kočky začaly vládnout světu a s jejich leností by pak šel zkrátka a dobře do kopru... Vše by snad šlo, ale jen jedna odpověď je skutečně potvrzena. Kočka na packách nesnese žádné boty, ať jsou sebedražší, kvalitnější a ať mají na špičce třeba kilo růžových třpytek. Boty a kočky, to nejde dohromady. Raději, a to platí všeobecně, ať už děláte cokoli, s kočkami nebo i bez nich, raději nepřehánějte...

A teď mě tak napadá... proč vlastně kočky nemají telefony? Vždyť by technologii pochopily určitě rychleji než moje babička...

Co všechno prochodily boty

Tak! Jaké boty si dneska vezmeme? Ááá, tak třeba pohorky. A tak se jednou vydali Ernie a Bernie na výlet do obzvláště zablácené přírody. Byl podzim, všude plno pestrobarevných listů, ale bohužel i hodně deště. Kluk Filip se s Erniem a Berniem vydal na kopec jménem Zablácená hora. Nasedli do auta a vyjeli. A to už Ernie povídá: Já se táák těším! To bláto je tak mazlavé a příjemné na dotyk! No, co tomu říkáš Bernie? Hmm, bezva, dneska jsem si chtěl odpočinout. Filip s náma chodí každý týden na výlety! Minulý týden Koňský vrch, předminule zase Krutý svah! Všechny ostatní boty se nám smějí!

Ale to už Filip vystupoval z auta a oběma botám se před očima otevřel pohled na krásnou přírodu. I Berniemu se to začínalo líbit, dokud si neuvědomil, že stojí v bahně. Nééééé! Bernie byl fakt naštvaný. Klouz, klouz, klouz. Boty už krásně klouzaly v bahně, což se Erniemu strašně líbilo, a proto si zpíval: Klouz, klouz, klouzi, klouz, botičky si krásně pajdaj po světě, mně se to líbí, ale Bernie zle pokukuje...

V tu chvíli si uvědomily, že šlapou do kopce. A najednou: Bum! Klouz! A pak už jen slyšely Filipův pláč. Pak jim došlo, co se stalo: Filip uklouzl, spadl na zem a oni – chudáci boty – vyletěly do vzduchu a schytaly další ošklivý pád na zem. Jen co dopadly na zem, Bernie spustil: My takový chudáci, co toho tolik nachodily, každý víkend nejmíň tři

takovéto pády. Já už to nezvládnou. Ale ať se snažil, jak chtěl o pár vteřin později byl na svém obvyklém místě – na Filipově levé noze. Ale no tak, Bernie, to bude v pořádku, utěšoval ho Ernie. Když tu najednou se v Erniem udělala díra. Co to toto...? Vykoktal Ernie, který je většinou veselý. Ernie se hrozně naštvál, ale zároveň byl hrozně smutný. Filip má Ernieho s Berniem už dva roky.

A tak se Ernie táhl v bahně. Byl to pár smutných bot. Když už si myslely, že to horší být nemůže, začalo pršet. Filipovi rodiče se rozhodli, že se vrátí domů. A tak už byly boty trochu veselejší. V autě si Filípek všimnul, že má v botě díru! No tak zítra koupíme nové, jo? A tak skončily boty doma ve vitríně starých bot. Ernie, ale nachodily jsme toho hodně, ne? Hmm, najednou je ti veselo, co?! KONEC. Klid, klid. Ty v sobě nemáš díru, tak buď zticha!!!

Moje nejoblíbenější boty (a čím vším prošly a proběhly)

Nejprve začnu tím, že si docela dost potrpím na boty a jejich kvalitu. Mám rád, když jsou hezké a čisté, a proto si je pravidelně myju a leštím. V mém botníku byste našli spoustu nejrůznějších párů bot, od gumáků přes tenisky, kecky, boty na hory, sandály, pantofle až po fešácké lakýrky, které nosím na slavnostní příležitosti.

Ale já mám stejně nejraději mé staré dobré sálovky. Ptáte se, proč zrovna je? Řeknu vám hned několik důvodů. Ten hlavní je, že jsem v nich nachodil, tedy spíše naběhal, mnohé kilometry, ne-li míle. A taky jsme toho spolu už hodně zažili. Jsem totiž florbalista.

Florbal je můj nejoblíbenější sport, kterému se věnuji už několik let. Je to velice rychlý a dynamický kolektivní sport. Hraje se v hale nebo tělocvičně (venku ne, protože tam není vhodný povrch). A dost se u něj naběháte i zapotíte. Potřebujete k němu kromě florbalové hole a míčku také velmi dobrou sálovou obuv. A tu já mám.

S mýma sálovkama už toho máme za sebou docela dost. Zakusili jsme společně chuť vítězství, ale také hořkost prohry. Absolvoval jsem v nich nesčetně tréninků a odehrál spoustu zápasů. Nastříleli jsme spolu plno gólů a vytvořili nespočet útočných akcí. Byly také svědkem mého prvního hattricku. To bylo radosti! Dokonce po některých nevydařených zápasech na ně kapaly slzy. A kdyby měly mé

sálovky city, určitě by plakaly se mnou. Když jsem seděl udýchaný na střídače, stékaly na ně kapky potu. Pokud bych je naučil mluvit, vyprávěly by vám o tom všem. A nejspíš by si i trochu postěžovaly: „On nás každý trénink tak propotí. Ale zase nám to tolik nevadí, protože si spolu vždycky dobře zaběháme.“

Mé nohy se v nich cítí opravdu dobře a pohodlně. Zkrátka je už mám dost dlouho, a stále mi padnou. Nosím je od svých malých florbalových krůčků až po ty velké kroky. Nikdy mne nezradily a já na ně nikdy nezapomenu. A jak vlastně vypadají?

Ačkoliv jsme na hřišti všichni hráči našeho týmu ve stejných dresech téměř k nerozeznání, mě diváci poznají zaručeně. Protože sálovky, které na mě světle zeleně září, nelze přehlédnout. Na každé botě výrobci udělali tři podélné černé pruhy. A podle této nápovědy už asi začínáte tušit, že se jedná o značku Adidas. Na zadní straně je napsáno písmeno „X“. Jejich podrážka je už trochu sešlapaná a také mají nějakou tu oděrku. Není divu, když už mi slouží tak dlouho.

Vzpomínám si na jeden konkrétní zápas, který jsme hráli s Rožnovem na našem domácím turnaji v Horní Suché. Když začal tento zápas, dlouho nepadl žádný gól. První šanci otevřít skóre jsem měl při nájezdu po tvrdém faulu hráče z Rožnova. Těsně před nájezdem jsem si pohladil své boty pro štěstí. Rozjel jsem se s míčkem a díval se brankáři do očí. Těsně před brankářem jsem udělal rychlou kličku a celou halou se rozlehlo hlasité volání našich fanoušků „GÓÓÓL!“ Následně však Rožnov srovnal a kvůli chybě naší obrany se dostal do vedení. Byli jsme zoufalí. Na začátku druhé poloviny se nám však podařilo srovnat stav zápasu na 2:2. Hned vzápětí jsme bohužel dostali další gól. Ale za pár minut se mi naskytla příležitost ke střele, která trefila soupeřovu bránu. Díky tomu byl stav

zápasu opět nerozhodný. Bylo to hodně napínavé. V poslední minutě Rožnov špatně vystřídal a náš hráč šel sám na bránu, jenže rožnovský obránce ho doběhl a byl z toho faul. A tak mě poslal trenér na nájezd, kterým jsem mohl rozhodnout celé utkání. Na střídače jsem si pořádně zašněroval a utáhl mé sállovky a věřil jsem, že mi přinesou opět štěstí. V hale bylo veliké napětí a ticho jako v hrobě. Brankář mě trochu znervóznil, když se postavil a nečekaně vyskočil. Ale já jsem nájezd proměnil a všichni spoluhráči na mě nadšeně naskákali. Měl jsem opravdu radost. Vzpomněl jsem si na své boty a v duchu jsem jim děkoval, protože mi přinesly štěstí, a myslím si, že i díky nim jsme tenhle zápas vyhráli. Kdyby uměly mluvit, určitě by řekly: „To se nám to ale povedlo!“

A co s nimi bude až z nich vyrostu? Jelikož se chci florbalu i nadále věnovat, nejspíš je už brzy nahradí jiné, novější a větší. Jenže to nebude jejich konec, hned vám řeknu proč. Zdědí je totiž můj mladší bráška, který se také věnuje florbalu. A věřím, že mu spolu s nimi předám i všechny mé florbalové zkušenosti. Také doufám, že mu mé sállovky pomohou v jeho sportovní florbalové kariéře, a budu rád, když si k nim vybuduje takový vztah jako já. Až z nich vyroste i brácha, někam si je vystavím, aby mi vždy připomínaly, kolik jsem toho s nimi zažil.

Čím vším si prošly moje boty

Ahóój.

Jsme boty holčičky Adélky a budeme Vám vyprávět, co všechno jsme viděly s Adélkou na výletě v Krkonoších. Adélka se tam dostala díky své kamarádce Izabelce, která se svým bratrem Matějem v Krkonoších rok co rok pobývá kvůli tomu, že tam pracuje jejich tatínek. Adélka i její rodina tedy dostali pozvání, že by se tam na víkend mohli ubytovat. Nebo alespoň to jsme slyšely v autě, když jsme jely do Krkonoš. Hotel, ve kterém jsme se ubytovaly, i pokoj, který nám byl přidělen, byly velmi krásné. Adélka se svým bratrem Kubou mohli spát ve dvoupatrové posteli a my jsme dostaly čestné místo pod věšákem.

Také jsme zaslechly, že se půjdou koupat do vnitřního bazénu. Bohužel jsme k bazénu nemohly vstoupit, a tak jsme poprosily o rozhovor kamarádky kroksky (což jsou další Adélčiny boty), kterým se k bazénu podařilo dostat. Prý to tam bylo docela malé. Byla tam teplá vířivka, malý bazének pro menší a hluboký bazén pro větší. Všechno to bylo na straně zakončené saunou. Adélka s Izabelkou se spíše koupaly v tom hlubokém bazénu, zato jejich bratříčci se drželi v tom malém. Dokonce šli všichni i do sauny. To ale kroksky nemohly vidět, protože tam s nimi nešly. A proto Vám také o této chvíli nemůžeme vyprávět. Další den jsme se vydaly na skřítkčí stezku. To je taková cesta z penzionu až k hotelu, kde jsme byly ubytovány.

Po cestě plníte různé úkoly a v hotelu na Vás čeká odměna. Počasí nám ale nepřálo a začalo pršet. Chudák Adélka a Izinka měly papíry, do kterých si zapisovaly úkoly, úplně mokré. Kluci to vzdali u druhého úkolu a místo toho se honili a otravovali. Ale nakonec jsme to všichni zvládli. Adélka a Izinka si mohly vzít z truhličky sladkost nebo hračku jako odměnu. Truhlička se schovávala za dvířky pod schody. Bylo to tam sice malé, ale za to krásně a pohádkově vymalované. Pamatujeme si to moc dobře, protože jsme byly promočené až na kost, přestože žádnou kost nemáme. Tak a tímhle bychom naše vyprávění ukončily. Doufám, že se Vám naše povídání líbilo a Ahóój.

poezie

V obchodě

V obchodě musím čekat,
tak se snažím na lidi mrkat.
Čekám tu na pána,
až si mě odnese.
Nebo že by si mě vybrala dáma
a domů mě přinese?
Cítím, že má chvilka se blíží!
Vousáč se uličkou plíží.
Už přichází ta chvíle,
vousáč si nandává brýle.
Na cenovku svůj zrak upíná,
přitom se líbezně usmívá.
Už si mě k pokladně nese,
peněženkou u toho třese.
Hurááá, už je konec čekání,
novým životem to zavání!

Já a boty

Kam až sahá moje mysl,
tenisky vždy měly smysl.
Když jsem ještě nevěděl, co je iPod,
naši mi kupovali spoustu neznačkových bot.

Čím byl vyšší a byl stár,
zasloužil si boty ADIDAS SUPERSTAR.
S nimi prožil nejednu věc,
tohle není žádný kec.

Na táboře v Ralsku bez vtipu,
na koloběžce s nimi skočil spoustu BACKFLIPŮ.
Ovšem je i druhá strana,
nebylo to hnedka z rána,
ozvala se strašná rána.
Po zemi se válím sám,
nic neslyším, nevnímám.

Zaražené zuby dozadu,
co teď, kdo mi dá radu?
Nikdo neví, snad to zjistí,

úrazovka to však jistí.
Otřes mozku, krev stříká,
čas mi vůbec neutíká.

Kdo by to řek, děcka,
tyhle mi táta přivezl z Turecka.
Jsou to AIRFORCE 1 NIKE,
za ty jsem dostal nejeden LIKE.
Byl s nimi na rallye v Praze,
ovšem nechodí se v nich až tak blaze.

Nebylo to tentýž den,
zalíbily se mi boty ADIDAS 5.10 (five, ten).
Mám je pouze krátce,
líbí se i kamarádce.
Snad si je chvíli užiju,
než je zase rozbiju.
„Ó, boty mé,
tak to spolu vydržme!“

Čím vším prošly moje boty?

Anekdotou života,
kdy člověk už nemá co ztratit.
Realitou dnešního alegorického světa,
v němž nemá smysl se bránit.

Světlem pochopení a lásky,
světlem, co bez nadsázky
srazil mě zpět k zemi.

Přírodou rozkvetlou až vesmír žasl,
mým ženám úžas vnesl
do hebkých tváří,
ustaraných realitou všedních dní.

Alejí vzpomínek,
vidinou děsných konců,
co se zabalily do sběru střepů
ze džbánu naděje.

Moje boty

Když mi byl skoro rok
a udělala jsem první krok,
tak na mé malé nožičky
obuli mi první botičky.
Byly krásné, růžové
z obchodu paní Brožové.

Od té doby, jak stále rostu,
vystřídala jsem těch bot spoustu.
Nejraději jsem měla boty na suchý zip,
ty mi šly about vždy líp,
než botky od tety Haničky,
které už měly tkaničky.

Dnes už si sama vybírám,
jaké si koupím boty,
na léto, na zimu i do podzimní sloty.

Čím vším prošly moje boty

Nike, Adidas, Puma,
to je velká suma!
Jestli tyhle botičky,
potřebuju slevičky!

Tyhle boty neklaply,
byly mi moc malé,
támhlety jsou akorát,
ale jsou moc drahé.

Hele to jsou kozačky,
to jsou krásné botičky!

Kdybych tyhle boty měla,
to jsou krásné střevice!
Nachodila bych já s nimi,
kilometrů tisíce!

Už je nesu krásné, nové,
jako někde z pohádky!
Líbí se všem, botky moje,
říkám já jim "Kozajky".

Pojedu v nich do Paříže i Londýna,
pojede i kámoška, bude to moc prima!
Vyjely jsme psát osud mých bot,
vezmu ještě batoh věcí,
ty nám přijdou cestou vhod.

V Riu de Janeiru jsem šlápla do kaluže,
A tady na Sibiři to dost klouže!
Hele! Tady v ZOO klokan běží,
a jeho bobky se to tu hemží!

Do jednoho jsem dokonce šlápla,
a do kolene jsem se drápla,
a teď se mi je nechce mýt,
ale čisté musí být.

Teď jedem do Lisabonu,
což je v Portugalsku,
pokračujem do Dubaje,
tam to samý mrakodrap, prý je.

Objely jsme celý svět,
a domů zas jedem teď,
užít si i krásy Čech,
naše hory nám vyrazí dech.

Šly jsme pár tras v Orlických horách,
v Krkonoších jsme byly v oborách,

měli tam jeleny, daňky, srnce,
ptáčky a divokou zvěř dokonce!

Byly jsme i v našem hlavním městě,
tam jsme se prošly po Karlově mostě,
pak jsme jely na Moravu pro meruňky,
trošku jsme se koupaly, maj tam malé tůňky.

Moje kozačky jsou prošlapané,
viděly už toho hodně:
vysoké hory, pláže slunné.

Mají spoustu vzpomínek,
třeba tenhle kamínek,
ležel asi v Egyptě.

Prochodily krásné síně,
teď už je však dám do skříně.
Bude na ně vzpomínat,
asi celá léta, i kámoška Běta.

Příběhy mých bot

Dostala jsem nové botičky
od mé nejmilejší tetičky.
A od teď si je budu brát každý den
vždycky, když půjdu někam ven.

V létě si vezmu sandálky,
které jsou ozdobené korálky.
Často si v nich tancuju
a vesele se raduju.

V zimě nosím kozačky,
přitom žvýkám žvýkačky.
Když je někde zmrzlá louže,
pěkně se to po ní klouže.
A už nikdy do mrazu
bez kozaček nevlezu.
No a co je jisté,
že jsou vždycky čisté.

Děkuji moc, Ježíšku,
že kromě toho kožíšku

dostala jsem tenisky,
co vypadají moc hezky.
Vždy v nich chodím do školy
a jezdím s nimi na hory.
Když jsem Sněžku zdolala,
tak jsem o tom zpívala.

Pak mám ještě bačkůrky,
jsou to pěkné potvůrky!
Včera se mi ztratily,
dneska mi je vrátily.
Našly je dvě kamarádky,
přinesly je zase zpátky.

O boty hezky pečuju,
když mají díru, tak je lituju.
Vosky, krémy, impregnace -
- to je všechno velká práce.
Botky jsou mi velmi milé,
ať už modré, žluté, bílé.

Vysněné boty

Když jsem poprvé viděl tyhle boty,
žasl jsem, stejný styl, barva jako mé kalhoty!
Šetřil jsem na ně z kapesného,
pak se stalo něco otřesného.

Jdu si pro ně, boty nikde!
To ne! Snad v jiném obchodě to vyjde.
Hledám, pátrám, avšak marně.
Asi už jinému majiteli patří pokorně.

Po pár týdnech přichází Vánoce,
já nadšeně rozbaluji všechny krabice.
Náhle zastavuje se mi dech,
to jsem si přál ve svých snech!
To rodiče mi v obchodě boty vzali,
nakonec jsme se přece setkali!

Moje boty

Moje boty všude byly,
po celém Česku už chodily.
Ráda své boty mám
a nikomu je nedám.
Boty černé, boty bílé, boty barevné,
boty nové, boty staré, boty koupené.
V létě, v zimě nosím boty
od pondělí do soboty.
I na hradu jsem s nimi byla,
a stále jsem je nevyhodila.

Čím vším prošly moje boty

Malé boty, staré, nové?
Zatím ne, vždyť nejsou potřeba...

Bosé nožky, bez bot lepší,
zkus udělat krok,
nejde, nejde, je to těžší,
možná příští rok.

Jedna noha, druhá...
Jdu!
Mami, kdy se obuju?
Jaké boty, malé, velké?
Vybrat si je není lehké.

Na začátek malé snesu,
velké zatím neunesu.
Pravá, levá, už jdu sám,
boty hezké ale mám.

Boty šlapou každý den,
už to není jenom sen,

procházím se s nimi trávou,
velké sny se honí hlavou.

Prošlapaly spoustu míst,
spoustu dnů a spoustu cest,
rozcestí i křižovatek,
ve stopách je někdy zmatek.

Kam mám jít teď a kam potom?

V křižovatkách, kde se světy kříží,
kam asi mé kroky míří,
velkých výzev hodně je,
s botami to zvládneme.

Ony se mnou a já s nimi,
celý svět je před námi.
Stačí jenom nebýt líný,
bez bot, v botách, s botami.

Černé boty

Moje boty z kůže černé,
jsou mým nohám stále věrné.
Léta chodí prachem, louží,
nejít blátem po tom touží.
Jejich sny jsou prosté, jasné,
býti čisté, stále krásné.

Čím vším prošly moje boty

Boty mé, věrní společníci mé pouti,
prošly světem, kde každý krok je kapitola nová.
Po kamenných ulicích tancovaly,
v horách stopy své ztrácely.

Na tanečním parketu rytmus tancovaly,
s hudbou v srdci, kroky ladily.
Písek pláže pod svou váhou hladily,
vlny moře povídky jim šeptaly.

Ztvárněné dobrodružství v každém švu,
do paty vtisknutý čas, co unikal skrz prsty.
Boty mé, nejen kryt nohy mých,
jsou poutníky, co světem putují nekonečně.

O myšce

Byla jedna myška malá,
co si hrozně ráda hrála,
schovala se do boty,
teď má z toho trampoty.

Botu měla na přespání –
novou botu naší Dany.

Když se Dany obouvala,
Tak se hrozně polekala.
Vždyť si tahle myš,
našla v mojí botě skrýš.

Čím vším si prošly moje boty

Moje boty prožily si,
někdy dávno, někdy kdysi.
Když jsem ještě malý byl,
s botami jsem vyrazil.

Přes nížiny, přes horniny,
přes louky a krajiny.
Byla také velká zima,
velké vedro, hnusná klima.

Moje boty mrňavé,
byly také špinavé.
Ale vždycky čistil jsem,
moje boty s úsměvem.

A když už jsem dneska velký,
chtěl bych se tak vrátit zpátky.
Zpátky do dob tehdejších,
zpátky do dob nejšťastnějších.

drama

Moje boty (a čím vším si prošly)

3 hlavní postavy:

Majitelka:

chytrá a introvertní dívka, 12 let, krátké vlasy, vysoká, nedbalá, trochu nepořádná, o své boty se moc nestará

Pravá bota: *velký extrovert, vtipná, má ráda dobrodružství a riskuje, upřímná*

Levá bota: *rozumná, ochotná, dbá na svůj vzhled, čistotná*

Světla: *zhasnou a pak se zas rozsvítí, divák vidí školní šatnu, majitelku a její 2 boty. Majitelka otevírá skříňku a háže do ní obě boty.*

MAJITELKA: Moje boty jsou docela ošoupané. Ovšem ony by Vám řekly něco úplně jiného.

PRAVÁ BOTA: Jednou moje majitelka zapomene zamknout šatní skříňku, a tak se dostanu ven. Snažila jsem se přemluvit i svoji kamarádku, ale bez výsledku. Jsem ta, která je trochu oblíbenější než moje nejlepší kamarádka. Ale to se ona nesmí nikdy dovědět. Každé ráno jde do školy a ve škole nás zakopne do skříňky. To je podle mě vrchol. Moje majitelka jde na výuku a když se vrátí, tak nás dokonce někdy vymění za pantofle. To je hrůza, já mám svoji majitelku ráda, ale takhle by to nešlo.

LEVÁ BOTA: Nechci mít průšvih.

PRAVÁ BOTA: Tak já jdu sama. Po pár krocích si uvědomím, že to nejde tak snadno a cesta mě začíná pěkně štvát. Říkám si, že by bylo lepší se vrátit, už mě bolí mé neexistující nožičky. Určitě si všichni říkáte jak to, že se mi nestýská po mé kamarádce. Ono je někdy dobré se osamostatnit a nebýt pořád s ní. Ale přesto ji mám nade všechno ráda. Nemůžete se mi divit. Zažíváme spolu různá dobrodružství a až do teď jsme byly pořád spolu. Mám hlad. Co bych si mohla dát k jídlu. A tak přemýšlím a přemýšlím. Najednou mi dojde, že já vlastně nic nejím. Jsem po té cestě celá utrmácená a špinavá. Je na čase se zase začít starat o svůj vzhled. Dojde mi, že jsem se vlastně za celou cestu ani jednou neumyla. Musím se někde nechat umýt. Jenže kam bych tak šla? Peníze nemám, majitelku nemám, no prostě jsem nahraná. Co bych s tím tak udělala? Napadají mě různé věci, jak to udělat. Co kdybych ukradla někomu peněženku? Ale to ne, to se ke mně nehodí. Kradoucí bota – ty titulky v novinách, to by byla hrůza! Normální lidé si vydělávají práci. Tak mě napadlo, že mně vždycky šlo umývání podlah. Jenže čím bych je myla, když jsem sama špinavá?

Popis scény: V dálce vidí poštu.

PRAVÁ BOTA: Nebo třeba zametat na poště, balíky a poštovní tajemství mě vždycky fascinovaly. Škoda, že mě lidé neslyší, asi být na pracovním pohovoru, tak bych moc neuspěla. Tak si tak jenom sednu na chodník. Přemýšlím, čím jsem vším dnes prošla. Kaluží, blátem a psím výkalem. Musím

myslet na něco veselého. Co teď asi dělá moje kamarádka?

LEVÁ BOTA: Nevrací se a nevrací. Zase jí budu muset tahat z průšvihů já.

Popis scény: bota opatrně otevře dveře skříňky a vyskočí ven. Ale hned po prvním kroku je to průšvih.

LEVÁ BOTA: Pořád se stáčím nalevo. Ale musím si pospíšet, než se vrátí majitelka a jít dál. Tak se snažím. Špička, pata. Špička, pata. Áááá, já jsem šlápla do psího výkalu! Co teď budu dělat? Strašně zapáchám. Kdo to měl tak hloupý nápad, že ji půjdu hledat! Všude kolem mě jsou bakterie, viry a kvasinky. Musím se soustředit a najít mojí kamarádku. Kam bych šla, kdybych byla pravá? Protože je pravá, chodí vždycky doprava. Ale pro mě je to problém. Jsem levá, tak to asi nepůjde. Že bych šla pozpátku? Právě mi napadlo, že půjdu naopak. Pata, špička. Pata, špička. Zřela jsem nápad. Složím báseň.

„Pata, špička, pata, špička.
oranžová liška,
například Eliška,
to je malá myška,
připomíná roztomilou blešku,
která má dokonce plešku.“

Vím, že to není úplně dokonalé, jako za starých časů. Asi mám malý deficit na básnickém střevu. Ale stejně lepší než mít na podrážce díru nebo myslet na ztracenou kamarádku. Vlastně se mi zdá,

že mě podrážka trochu škrábe, dělá se mi tam dírka! To je hrozné. Aha, vždyť, když šla moje majitelka se svými spolužačkami z jídelny, tak zaslechla, jak se jeden kluk posmívá holce, která seděla sama u stolu, že nemá kamarádky, tak já bych zas o sobě mohla říct, že nemám peníze. Peníze nemám, majitelku nemám, no prostě jsem nahraná. Co bych s tím tak udělala? Zaměřila jsem se na slovo vydělávat. Z toho slova jsem odvodila slovo pracovat. A mám to! Musím začít pracovat. Najednou mě napadne, že moje kamarádka musela přemýšlet podobně. Moji kamarádku by určitě napadlo jít na poštu, protože má ráda balíky a poštovní tajemství. Nechce se mi tam jít, protože by o mně řekla, že se po ní opičím. Ale protože ji hledám, tak tam půjdu. No víte, nejsem kozačka, abych se urážela. Šla jsem tedy na poštu. Přes sklo výkladní skříně jsem ji ale neviděla.

Popis scény: Bota si sedne na obrubník a dívá se před sebe. A mezitím se setmí.

LEVÁ BOTA: A najednou ji spatřím. Vyskočím a chci přejít na druhou stranu, ale z poza rohu vyjede dlouhý nákladník a než přejeде, moje sestra je pryč. Zkusím jí dohnat, ale nikde ji nevidím. Po cestě si kladu otázku, jestli mě viděla také. Je možné, že mě viděla, ale odešla natruc. Kolem mě všude jezdí auta a začala mi být zima. Tak mě napadlo, že poběžím, abych se zahřála, protože nemám teplou ponožku. Ponaučení pro příště: kamkoliv jdeš, tak si vezmi s sebou teplou ponožku. Najednou se mi začalo stýskat po mé majitelce. Chci jít zpátky do

školy, do teplé skříňky, kde to sice trochu zapáchá po propocené tričce z tělocviku, ale je to tam pohodlné a příjemné. Jenže problém je takový, že neznám cestu a nemám mapu. Nemám peníze. Takže zkusím jít zpátky tak, jako jsem sem došla. Tak jo. Když vím, že jsem došla na křižovatku zprava, na které stojím, tak z toho vyplývá, že musím jít doleva. Nebo doprava? Stejně nevím, jaká je levá a jaká je pravá strana. Zkusím jít za nosem, tedy za špičkou, a snad to vyjde. Dobře. Zabočím. Jsem levá, tak to musí jít vlevo. Přemýšlím, co asi dělá moje majitelka? Možná má kurz angličtiny nebo se těší na film, který bude večer v televizi. Nebo možná přemýšlí nad tím, co by napsala do svého příběhu, který slíbila odevzdat svojí učitelce ze svého oblíbeného dramatického kroužku. Jé, hele, chodit za špičkou se vyplácí, už vidím školu! Vejdu dovnitř a najednou mi dojde: doufám, že tam bude moje kamarádka. Chvilka napětí. A jéje. Už z dálky mi na té skříňce něco nesedí. To snad ne! Ona je asi zamčená. Ale stejně k ní dojdu a snažím se jí otevřít. Ale prostě nepovolí a nepovolí. Mnohokrát jsem viděla, jak moje majitelka šla k šatnářce pro náhradní klíč, když si ten svůj zapomněla doma. Vklouznu do místnosti, kde normálně sedí šatnářka. Mám štěstí, zrovna spí.

Popis scény: Vidíme nástěnku, kde jsou náhradní klíčky. Bota se snaží si vzpomenout, jaké číslo má skříňka její majitelky.

LEVÁ BOTA: Bylo to 226 nebo 262? Nevím. Ale když se budu muset znova vracet, tak to nestihnu a moje majitelka už bude zpátky. Mám jenom jeden pokus. Popadnu klíček 226 a běžím co nejrychleji k mojí

skříňce. Ale moc jako běh to nevypadá. Spíš to připomíná kachní pochod. Další problém. Moje majitelka je už na druhém stupni základní školy a to znamená, že má vysokou skříňku a já na ní nedosáhnou. Hele, lavička. Snažím se jí přisunout, abych na ní mohla vyskočit a odemknout ji. Ale dvou kilová lavice se přesouvá dost špatně, hlavně když jste bota. Ale dokázala jsem to. Hurá. Vyskočím na ni a už dosáhnou na zámek šatní skříňky. Ale kam jsem dala ten klíček? Najednou ho vidím, je dole na zemi pod lavičkou. Zase seskočím dolů. A pak zase nahoru. To je hrůza, ještě budu mít žaludeční nervózu!

Popis scény: BOTA se snaží odemknout skříňku, ale nejde jí to. Něco při tom hudruje, po chvíli snažení zase sleze dolů.

LEVÁ BOTA: Jak by to mělo jít, když před ní mám postavenou tu lavičku. Zase slezu dolů a odšoupnu lavičku. Už mi asi narostly na tkaničkách svaly, protože to není tak namáhavé. Je odsunutá a já otevírám pomalu skříňku. Konečně je otevřená. Koho tam nevidím – moji kamarádku! Mám takovou radost, že se jí hned zeptám, jak jsi se sem dostala?

PRAVÁ BOTA: Ale, ale, kohopak to čerti nesou.

LEVÁ BOTA (směrem k publiku): Takhle se vždycky chová, když ji někdo nepozdraví.

LEVÁ BOTA (otáčí list a zkouší to znovu): Ahoj, ty moje kamarádko, jak jsi se sem dostala? Já jsem s tím měla problémy.

PRAVÁ BOTA: No, to víš, šla jsem rovnou za špičkou, a tak jsem tady. Ale musím ti vyprávět, co všech no jsem zažila. Představ si, že jsem prošla louží a šlápla do psího lejna.

LEVÁ BOTA: Hele, promiň, že tě přerušuju, ale ještě musím spěchat k šatnářce a vrátit jí klíček. Jak jsi se sem vlastně dostala ty?

PRAVÁ BOTA: Pojd', nejdřív ho vrátíme a pak ti to povím.

LEVÁ BOTA: Stojíme před dveřmi od místnosti šatnářky, jsou pootevřené, a tak vidíme, že už nespí. Musíme rychle něco vymyslet.

PRAVÁ BOTA: Napadlo mě, že klíček můžeme dát k paní ředitelce do ztrát a nálezů na stůl a ta ho vrátí šatnářce. Pamatuješ si, jak naše majitelka nechala na tělocviku brýle v pouzdru a šla k paní ředitelce a ta je našla ve ztrátách a nálezech a dala jí je zpátky?

LEVÁ BOTA: Jasně, máš pravdu.

BOTY běží rychle k ředitelně, která je naštěstí prázdná a nechávají klíč v krabici ztrát a nálezů. Sprintují zpátky ke skříňce, skočí do ní a sotva zavřou dvířka skříňky, slyší, jak před naší skříňkou zastavila MAJITELKA a povídá si s kamarádkou. Mají zážitek na celý život.

Popis scény: všechna světla zhasnou.